

regulering i forhold til Fællesskabsreguleringen, som hollandske myndigheder gennemførte.

I 1991 vedtog Rådet direktiv 91/173/EØF om markedsføring og anvendelse af PCP som niende ændring til direktiv 76/769/EØF. Direktivet indeholder forbud mod markedsføring og anvendelse af PCP, dog med fire undtagelser: til behandling af træ, til imprægnering af fibre og svære tekstiler, til syntese/omdannelsesmiddel i industriprocesser og til restaurering af steder på bjælker og murværk der er angrebet af visse svampetyper.

Den hollandske regering anmeldte i januar 1992 et ønske om at opretholde nationale regler for så vidt angår PCP. I marts 1992 notificerede den hollandske regering endvidere en bekendtgørelse om forbud mod brug og markedsføring af varer behandlet med PCP og anmodede om Kommissionens bekræftelse heraf med henvisning til artikel 100A, stk. 4.

Kommissionen svarede i første omgang på Hollands notifikation af marts 1992 og meddelte, at reguleringen af varer behandlet med PCP ikke faldt under harmoniseringsbestemmelserne i direktivet.

I november 1995 meddelte Kommissionen Holland, at Kommissionen i anledning af den oprindelige anmeldelse fra januar 1992 ville foretage en vurdering af risikoen for mennesker og miljø af PCP.

Denne vurdering blev afsluttet i 1998 og førte til vedtagelse af direktiv 1999/51/EF, som skal anvendes af medlemsstaterne fra 1. september 2000. Dette direktiv har elementer svarende til den hollandske regulering af PCP, idet man nu har fjernet muligheden for at undtage anvendelsen af PCP til behandling af træ og til imprægnering af visse tekstiler fra det generelle forbud mod anvendelse og markedsføring af PCP.

Kommissionen har efter en gennemgang af sagen efter Traktatens artikel 95 med beslutning af 26. oktober 1999 bekræftet den hollandske regulering af PCP, der blev anmeldt i januar 1992.

Med hensyn til creosot direktivet 94/60/EF, der blev vedtaget som fjortende ændring til direktiv 76/769/EØF, har Holland ligesom Danmark i 1995 meddelt Kommissionen, at man ønsker at opretholde strengere nationale regler. De hollandske regler er på tre punkter strengere end direktivets: 1) det er ikke tilladt at anvende creosot med et indhold af Benzo-a-pyren mellem 50 og 500 ppm til industriformål, 2) træbeskyttelse skal foretages i henhold til en særlig

teknik og 3) i visse tilfælde er anvendelse af creosot udelukket til træbeskyttelse, også selv om indholdet af benzo-a-pyren ligger under direktivets grænseværdi på 50 ppm. Som led i argumentationen for at opretholde strengere nationale regler fremsendte Holland til Kommissionen en undersøgelse gennemført af det hollandske miljøministerium vedrørende anvendelse af creosot i Holland og de miljø- og sundhedsmæssige konsekvenser heraf.

På baggrund af en gennemgang af sagen efter artikel 95 i Traktaten og en gennemgang af de særlige hollandske forhold i forbindelse med anvendelse af creosot traf Kommissionen den 26. oktober 1999 beslutning om at bekræfte Hollands opretholdelse af en strengere national regulering af creosot. Kommissionen lagde i den forbindelse vægt på hensynet til vandmiljøet i Holland.

Både i forbindelse med sagen om PCP-direktivet og sagen om creosot direktivet har Danmark udtalt sig til fordel for Hollands ønske om at opretholde en strengere national regulering.«

Ad spm. nr. S 1166

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Henriette Kjær stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 3968, lød således:

Til justitsministeren (21/1 2000) af:

Henriette Kjær (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor sagen mellem Asbjørn Kloppenborg Skrumsager og Sundhedsstyrelsen, anlagt ved Vestre Landsret, er blevet udsat den 12. januar 2000, hvorfor Asbjørn Kloppenborg Skrumsager ikke i overensstemmelse med retsplejelovens § 360, stk. 3, jf. § 353 har fået dom efter sin påstand, når Kammeradvokaten ikke har afleveret proceskrift til tiden, med hvilken begrundelse chefen for Karolinska Hospitalet har nedlagt forbud mod, at dr. Henric Blomgren må vidne i den pågældende sag, og hvilke initiativer Justitsministeriet vil tage for, at dr. Henric Blomgren kan komme til at vidne i sagen?«